

* Ἀς τίκοῦσαι τὸ Παλάτι—γιατὶ ἡ φοβέρα αὐτὴ δὲ γίνεται βίβλια γὰρ τὸ Θεοτόκη ἢ τὸ Ράλλη, μὰ γὰρ τὸ Παλάτι ποὺ παρηνκώνισε τόσο ἐλασινὰ τὸ τρίτο κόμμα καὶ δὲν τοῦ μπιστευτῆς τὴν σωτηρία τῆς δόλιας Πατρὸς, σὲ τόσο κρίσιμες περιστάσεις.

Τώρα πὼς ἀκούει τὸ Παλάτι ἀπὸ φοβέρας, εἴτανε πιά γνωστό, κ' ἔτσι ἐλπίζουμε νὰ δοῦμε γλῆγορα Πρωθυπουργὸ καὶ τὸν κ. Μαυρομιχάλη γιὰ νὰ γαλανέψῃ ἡ Εὐρώπη.

*

Ο ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ σύλλογος κέλλησε ἕνα βαρύτιμο παρῆρημα στὰ δόλοεκα στῆθια τοῦ Ἀθηναϊκοῦ τύπου, ἀφοῦ ἀναγνώρισε, μὲ τὸ μανιφέστο του, πὼς ἀγνωστὴ τυγχάνει τοῖς πᾶσιν ἡ θαυμασιὰ ὄντως ἐξέλιξις καὶ ζηλευτὴ πρόοδος τοῦ Ἑλληνικοῦ τύπου, ὡς καὶ ἡ ὑψηλὴ, αὐστηρὰ καὶ διακαὴ αὐτοῦ κρίσις εἰς ζήτημα γενικοῦ ἀνδιαφέροντος, δι' ὃ πᾶν δικαίως σύμπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος μετ' ἐλπίδων ἀτενίζει πρὸς αὐτόν.

Οἱ Ἀθηναῖοι φημεριδογράφοι εἶναι ἀρκετὰ ἐξυπνοὶ ἀνθρώποι· ὅλοι τους καὶ θὰ γελοῦν κάτου ἀπὸ τὰ μoustάκια τους διαβάζοντας αὐτὰ τὰ κουροφίελλα, ποὺ ξέροντες δὲ καὶ γιατί γραφτήκανε! Τὸ Ἑλληνικὸ ἔθνος, τὸ ἄμειρο, μὲ θλίψη τὰ βλέπει καὶ τᾶκούει· ὅλ' αὐτὰ καὶ δὲ βρίσκει τίποτε σοβαρὸ καὶ ἀγνὸ γύρω του γιὰ νὰν τὸ ἀτενίζει μετ' ἐλπίδων. Ψέματα, κ. Πῶπ;

*

ΜΠΟΝΠΑΡΙΖΟΝΤΑΣ ἄγρια Κυβέρνηση καὶ ἀντιπολίτευση, στὴ συνεδρία τῆς περασμένης Δευτέρας, ὁ κ. Τριανταφυλλάκος, ὡς ὑπαρχηγὸς τοῦ Τρίτου κόμματος, ἀναγνώρισε μὲ βαθιὰ πατριωτικὰ ὀλίγη πὼς πάντε μῆνες τώρα ποὺ συνεδριάζει ἡ Βουλὴ πᾶν καταντὶπ χαμένοι. Γιὰ φανταστήτε! Καὶ μεῖς ἴσαμε προχθὲς ἀκόμα θύμας μὲ πᾶν χαμένα χρόνια καὶ χρόνια ποὺ ἡ Βουλὴ μας δουλεύει στὰ χαμένα καὶ γιὰ τὰ χαμένα!

Εἶναι νὰ μὴ καμαρώνει κανεὶς τὸν κ. Τριανταφυλλάκο γιὰ τὴν τόση του τὴν ἐπιεικεία;

*

ΜΟΡΕ παληκαριὰ καὶ αὐτὴ μιὰ φορὰ! Βγήκε ὁ κ. Ραγκαβῆς, ὁ πρέσβης μας στὸ Βερολίνο, καὶ φώναξε ἰπὸ τις Γερμανικὲς ἐφημερίδες πὼς δὲ φταίει καθόλου ἡ Αὐλὴ γιὰ τὴ σημερινή μας ἐλασινὴ κατάσταση, μὰ μοναχὰ οἱ πολιτικοὶ μας.

— Ἀκούς ἐκεῖ! φωνάξανε ὁμῶς οἱ γάλλοι. Ὑπάλλῃλος αὐτὸς καὶ νάποκοτήσῃ τόσο θαρρετὰ νὰ κουρελιάσῃ τοὺς πολιτικούς μας!

Ξεχνάτε, φαίνεται, πὼς ὁ κ. Ραγκαβῆς εἶναι διπλωμάτης καὶ δὲν μπορεῖ πρὸς καὶ ἡ παληκαριὰ του νάναι διπλωματικὴ πολιτικαῖα. Μ' ἄλλα λόγια, ξέρει πολυκαλὰ ὁ κ. Ραγκαβῆς πὼς ἄμα κολακίζει κανεὶς τὸ Παλάτι τὴν ἔχει σιγουρεμένη τὴ θεοσύλα του, ἀφοῦ σὲ τέτια ζήτηματα ὅλ' οἱ Ρωμιοὶ πολιτικοὶ εἶναι ραγιάδες καὶ δὲν τοὺς σφύρει νὰν τὰ βάζουνε μὲ τὴν Αὐλὴ. Ἄλλο ζήτημα τώρα, ἂν ὁ κ. Ραγκαβῆς ἔδωκε κ' ἔλεγε πὼς μπορεῖ νὰ φταίει κάτῳ καὶ ἡ Αὐλὴ γιὰ τὰ χάλια μας.

«Ἀχ, τί σ' ἐκωθήκατε;» τοὺς ρώτησε ὁ Γεσίλας.

«Δὲν ἄκουσες; χτυπάει συσίτιο· εἴμαστε κ' οἱ δὲ τῆς ὑπερεσίας», εἶπε ὁ Κλωστογιοργόπουλος, παίρνοντας τὸ καπέλο του.

«Κάνε δὲ θᾶν ἡ Κούλα δὲν νὰ πάρῃ τὸ στερνὸ χαμόγελο τοῦ Κουλουμπέρδα», περηγορήθηκε ἡ Μαρῶ μέσα της, ἐνὼ σηκώνονταν κ' ἐκείνη ἀπὸ τὸ καθίσμα της.

Μὰ ἐνὼ ἔβγαιναν οἱ ἀξιωματικοὶ ἀπ' τὴν δώρ πορτα, ἡ Κούλα πρόβαλε στὴ σκάλα μὲ δὲ γαρούφαλα στὸ χέρι, τὸν γιὰ τὸν Κλωστογιοργόπουλο, τᾶλλο γιὰ τὸν Κουλουμπέρδα. Ὁ πρῶτος ἔφυγε κρατώντας τὸ στὸ χέρι, ὁ δεύτερος ἀφοῦ τὸ μύρισε καὶ τόμπηξε στὸ στῆθος του, εὐχαριστώντας δεῦτερη φορὰ.

«Τίποτες, τίποτες», ψιθύρισε κ' ἡ Κούλα, χαμογελώντας καὶ κοκκινίζοντας, ὅσο μπορεῖ νὰ κοκκινίσῃ πρόσωπο παστωμένο μὲ φτιασίδι.

Ἡ Μαρῶ ἔπεσε πάλι στὴν ἀνορεξία της καὶ τὸ βάρος ποὺ εἶχε νιώσει στὸ κεφάλι, σὰν ξύπνησε τὰπομεσήμερο, ἔγινε τώρα πονοκέφαλος σωστός. Ἀπὸ τὴν ταραχὴ της πρωτῆτερα ξεχάσε καὶ καρὸ νὰ πῇ, μῆπως καὶ τῆς περάσῃ. Τόκαμε τώρα, μὰ

“ΟΙ ΜΙΚΡΟΙ ΚΑΗΜΟΙ,”

Ἀγαπητὲ Ταγκόπουλε,

Ἄν τὸ βρίσκῃς ἀναγκαῖο, δῆλωσε, σὲ παρακαλῶ, τὴ βαθύτατη θλίψη μου γιὰ τὸ νόθεμα ποὺ ἀποδίδγεται πὼς ἔκαμα τῆς εἰστορίας καὶ τῆς ἀλήθειας» σχετικὰ μὲ τοὺς «Μικροὺς Καημοὺς» τοῦ κ. Μ. Μαλακάση. Ἡ θλίψη γιὰ τὴν ἀπροσεξία μου εἶναι τόσο μεγαλύτερη, ὅσο δυστυχῶς κ' ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀποκάλυψη ἡ ἀτομικὴ μου ἐγτίμηση τῶν τετραστιχῶν τοῦ κ. Μ. Μαλακάση δὲ μπορεῖ νὰλλάξῃ ἢ νὰ τροποποιηθῇ.

Μὲ πολλὰ χαϊρετίσματα
ΠΕΤΡΟΣ ΒΑΣΙΛΙΚΟΣ

ΣΤΗ ΧΑΛΚΗ

Νηοὶ μου, δὲ σ' ἀγάπησα μονάχα γιὰ τὰ σένα,
Γιὰ τὴ λευκὴ σου ἀκρογιαλιά, ποὺ τὴ φιλεῖ τὸ κύμα.
Πόσα γλυκὰ μου ὄνειρατα, λευκὰ καὶ φτερωμένα
Στὸ χῶμα σου ἤδραν τροβαδο καὶ ἀγέριστο ἕνα μῆμα!

Εἴμουνα τότε ἔγγονισσὴ καὶ δόλοχαρὴ μιὰ αὐγούδια
Μὲ τὰ μεγάλα ὄνειρατα καὶ τίς μικρὲς τίς ἐννοίες,
Μὰ καὶ σὰν ὄνειρο ὄθυνας ἡ ἀγέρινη παιδοῦλα,
Φουρτοῦνες σὰν ἐπλάκωσαν καὶ μέρες μολυβένιες.

Κ' εἶσι ἡ γλυκεῖά σου θύμησι, νηοὶ μου, εἶναι δεμένη
Μὲ μιὰ παιδοῦλα ποὺ ποῦδ' μ' ἀγάπη καὶ μὲ πόνο,
Κ' εἶναι γι' αὐτὸ ἡ ἀγάπη μου γιὰ σένα μοιρασμένη,
Κι ἐστὶν οἱ θυμηθῶ, ὅσο δὲ συλλογιόμην μόνον!

Γενεῖν.

ΜΕΛΠΩ

ΧΑΡΑ ΣΤΗ ΛΕΒΕΝΤΙΑ ΤΟΥ!

Μ' ὅλη τὴν λιακάδα τῆς ἡμέρας, ποὺ γιὰ νὰ τὴν ἀπολάβῃ ὅλος ὁ κόσμος χύνουνταν τὰπομεσήμερο στὶς ἐξοχὲς, λίγο μετὰ τὸ βασιλεῖμα τοῦ ἡλίου κρὺ ἀρκετὰ τσουχτερὰ θύμιζε τὸν ἀπὸ καιρὸ ἐρχομὸ τοῦ παγωμένου χειμῶνα.

Οἱ λίγοι ταχτικοὶ θαμνῶνες τοῦ κεντρικοῦ καφενέ μὲ μακρὰ παρτεσσὺ καὶ τοὺς γιαννάδες τοὺς σηκωμένους, ὡς ποὺ νὰ σκεπάζουν τ' αὐτιά, ἀνοιγαν τὴ γυάλινη πόρτα τῆς μπροστινῆς καὶ καθόνταν στὴν ἴδια θέσιν τὴν ταχτικὴ τους.

Δὲν περασμένης ἡλιεῖς, θεργιακῆδες στὸ ναργιλέ, παράγγειλαν ἀπὸ ἕνα καλοκαμωμένο, τὴν ὥρα ποὺ προσπαθοῦσαν μὲ τὴ βοήθεια τῶν γυαλιῶν τους νὰ ξεχωρίσουν τὰ νοῦμερα τῶν ζαριῶν ποὺ τὰ χέρια τους καταντὶπ ἄτεχνα καὶ τρεμουλιαστὰ εἶχαν ρί-

δὲ βῆθῃσε πολὺ.

Μόνον ἀργότερα, δταν μὲ τὸ πείσιμο τοῦ ἡλίου, ὁ ἀδερφὸς (ἀφοῦ θύμησε πάλι στὴ Φρόσω νὰ μὴν πάρουν κρὰσι ἀπ' τὸν ἴδιον γιὰ τὸ βράδυ) τὴν πῆρε μαζί μὲ τὴν Κούλα καὶ βῆκαν περίπατο μέσῃ στὴν πόλη, ἀρχίζε νὰ σκορπίζεσαι τὸ βάρος καὶ ἀπὸ τὸ κεφάλι καὶ ἀπ' τὴν ψυχὴ. Στάντικρυτμα τοῦ κόσμου, ποὺ κοιτάει τὸν ἀδερφὸ περίεργα καὶ χαϊρετάει καὶ περμερίζει μπροστὰ στὸ γένος τοῦ Κρανὶκ ποὺ κάνει τὴν κινουρία του εἰσοδὸ στὴν πόλη, ὅλα ξεχάστηκαν, ἡ τυχρὴ τὰπομεσήμερου, ἡ μεταλλοχολία ἀπὸ τάργοπορῆμα τοῦ καπελίνου, τὸ μαράζωμα τοῦ ἐπιλοχίκα Καραφωτιά, τὰ περασμένα νιάτα· ὅλ' αὐτὰ σὰ νὰ μὴν ἦταν τίποτε περσύτερο ἀπὸ παραξενιὰ στιγμῆς, δὲν τὰ θυμάται πιά ἡ Μαρῶ. Καὶ σιγὰ σιγὰ σὰ νὰ μὴ θυμάται πιά οὔτε τὰ φαγωμένα δόντια της, ἀφίνει ἐλεύθερα τὰ χεῖλη της νάνοιγῶνται ἀπ' τὸ χαμόγελο καὶ τρέχει ἀνάλαφρη καὶ πεταχτὴ δίπλα στὸν ἀδερφὸ, μ' ὅλο τὴ συνήθειο βάρος τοῦ καπελίνου στὸ κεφάλι, ἀπολαβαίνει ἡδονικὰ κάθε ματιά ποὺ ρίχεται σ' αὐτὸ καὶ στὸ λεβέντη ἀξιωματικὸ τῆς κούλικας. Ἡ ἔγνια καὶ τὸ ξαναγένημα τῆς στερνῆς κυρίεψις καὶ πάλι τὴν ψυχὴ της, ἡ νίκη της, ποὺ τὴ βλέπει ὁλό-

ζει μὲς στὸ ταβλί.

Ἄλλοι μὲ στενοχώρια κάπνιζαν ἕνα κοντὰ στὸ ἄλλο ἔτοιμα τσιγαρέττα, περιμένοντας τὴ συνθησμένη τους παρὲξ νὰποτελέσῃ τὸν κύκλο καὶ νὰρ χίτουν τὴν πρέφα.

— Δίχως ἄλλο ἀπόψε ὁ ναργιλὲς εἶναι δικό σου· θὰ σοῦ τὸν πάρω καὶ... περμένο μάλιστα.

Εἴτανε συνήθειο τοῦ μπαρμπα Τίλιου ὅσες φορές ἔρριχνε κανένα καλὸ ζάρι, νὰ ξεναλέει μὲ πεποίθησι τὰ παραπάνου. Στάληθινὰ ὅμως, πάντα τίς ἔτρωγε ἀπ' τὸν κατεργάρη Ἀρίστο ἐφέντη.

— Καὶ καὶ ἀκόμη ἀκόμη δὲ σωφρονίστηκες; παι-παιχνίδια μὲ ὅλους; πε-περὶ-περίμενε τώρα.

Αὐτὰ τοῦ λείει τραβίζοντας ὁ ἀντίπλοός του, καὶ ἀρχίζει νὰ βάζει μέσα πρὸς τὸ μέρος του, μὲ τὸ ραχάτι του, ὅλα τὰ πούλια του, ἀφοῦ κατῶρθωσε πρῶτα νὰ μὴν ἀφήσῃ καμμιά δική του πόρτα ἀνοιχτή, καὶ μάλιστα νὰ τὸν χτυπήσῃ δὲ φορές.

*

Ἐξω ὁ βοριάς μαγιασμένος ρουτούσε. Τρίζανε τὰ τζαμωτὰ τοῦ καφενέ καὶ ἀπὸ μακρὰ ἕνα βουιτὸ ζύγωνε. Σὲ λίγο τᾶνοιχτὰ παράθυρα τᾶπέναντι σπιτιοῦ χτυποῦσαν. Τζάμια ἀκούγονταν νὰ σπαίζουν καὶ νὰ διαβαίνει νικητὴς σφυρίζοντας τὸ λυσκήμενο ἀγέρι.

— Ἀέρας σηκώθηκε ἀπόψε, λείει ὁ μπαρμπα Τίλιος στὸ σύντροφό του· σὰ δὲ βλάψῃ τὰ σπατά!

— Ἀ· αὐτὸ-αὐτὸ καλὸ θε-θεοὺς δὲν εἶναι· τοῦ ἀπαντᾷ ἐκεῖνος· νὰ νὰ ἰδοῦμε τὰ-τὰποτελέσματα σὰ-σὰ-ξημε-ξημερώσει.

Πάνου στὸ ἴδιο ζήτημα συζητοῦσε κ' ἡ διπλὴ παρὲξ τῆς πρέφας. Μὰ ἕνα βισκομένο ἄνοιγμα τῆς πόρτας καὶ μιὰ ἐξωπρενικὴ φωνή, τοὺς ἔκαμε νὰ σταματήσουν.

— Καφιντζή, καφιντζή Θανάση, τρέξε!.. Ἄ, ἔχι... ἔφυγε!.. φωνάζει σὰν τρελλὸς καὶ αἰτρινὸς σὰ φλωρί, ἕνας νέος ἀψηλὸς καὶ μ' ἀρκετὰ φαρδιές· τίς πλατες, ποῦ μπαίνει μέσῃ κινῶν τὴ στιγμῇ.

— Τί τρέχει; Τί ἔπαθες; τονὲ ρωτᾷ ὁ Μήτρος, τὸ πρωτοπαλῆκαρο τῆς παρὲς, ἐνὼ σηκώθηκε ἀπ' τὴ θέση του.

— Μιὰ ἀρκούδα, μιὰ ἀρκούδα, ξακολούθησε κεῖνος· μαῦρη εἴταν, τὴν εἶδα!..

— Ἀρκούδα; Δὲν πᾶς στὸ καλὸ σου!.. Τί γυρεύει τέτοιο ζῳάκι στὸ χωριὸ μας;

— Καὶ μάλιστα δὲν παρὲξ;

φανετὴ μπροστὰ της, φτερώνει ξανά τὴ φαντασία της. Κι ἀληθινὰ τὸ θράμβω δὲν τὸν νειρεύονταν ποτὲ τόσο μεγάλο. Ἡ πλατέα ὅλα καὶ γεμίζει γύρω της, ὅλος ὁ κόσμος βγῆν' ἐκεῖ μονάχα γιὰ νὰ δῇ τὸ γοῦδ τοῦ ἀλλοτε ἐπάρχου του. Γι' αὐτὸν ἀνάρτηκε καὶ τὸ πεντάλυχνο φανάρι ἐκεῖ στὴ μέση, γι' αὐτὸν σκορπᾷ τᾶγρια τῆς θούριας ἡ μουσική, γι' αὐτὸν ἔβαλαν ἰπὸψε οἱ ὁμορφες διπλὸ τὸ νάζι. Ποῦ νάσουν, Φρόσω, νὰ χαρῆς καὶ σύ!

Μὰ ἡ Φρόσω αὐτὴ τὴν ὥρα τσιγαρίζει τὸ κοτόπουλο καὶ πλάθει καὶ τὰ πέρτα γιὰ τὴν πίτα. Τὸ μπ' ὑρέκι τᾶχπουσε ἀπὸ πικιδὶ ὁ Γεσίλας, ὅπως καὶ ὁ μακαρίτης ὁ πατέρας, καὶ ὁ, τι ἀγαποῦσε πρέπει νὰ τὰ ξεναβρῇ στὴν κούλια του ἀπ' τὴν πρώτη μέρα ὅλα, ὅλα, ὅπως κ' ἡ κούλια ξεναβρῆσκει ἐκεῖνο ποὺ ἔχασε, τὴν παλιὰ θέσιν της καὶ τὴν τιμὴ στὴν πόλη.

(Ἀκολουθεῖ)

— Σώπα, καημένη, ἔτσι σοὺ φάνηκε. Παιδί, φέρ' του ἔνχ ζεμπίμπι νὰ συνέρθει !.. Δὲν κάθεται ;

— Μπορῶ ἐγὼ νὰ καθήσω τώρα, πού τὴ βλέπω ἀκόμα μπροστά μου ;

— Γιά γὰ νὰκούσωμε τί-τί λέει αὐτός, πετιέ-ται ὁ Ἀρίστο ἐφέντης. Γιά-γιαζίπες μας, πα παλη-κάρι, ποῦ-ποῦ τὴ-τὴν εἶδες ; Για-γιατί παραξε-νεύεστε ; μπορεῖ νὰναι κι ἄ-κι ἀλήθεια.

— Ἐγὼ θυμάμκι, μούλεγε ὁ πατέρας μου ὁ μακαρίτης, ξακουόθουσι ὁ μπαρμπα Τίλιος, πὼς στὰ χρόνια του τὴ νύχτα μπαίνανε πότε πότε κι ἀρκούδες στὸ χωριό. Γι' αὐτὸ τὰ παιδιὰ δὲ βγαί-νανε στὸ σκοτάδι. Κ' οἱ τρανοὶ σέυνανε μαζί τους πάντα πιστόλι γιὰ κάθε ἀπαντεχούμενο.

— Ἀ; ἀκούσωμε λοιπὸν κι αὐτὴ τὴν ἱστορία, λέει ἄλλος.

— Λοιπὸν, εἶταν τρανὴ ; τὸν ξαναρωτᾷ κορο-δευτικά ὁ Μῆτρος.

— Νά, πήγαινε στὸ σπίτι μου. Στὸ δρόμο μὲ βρίσκει ἡ φουρτούα. Σκόνη σηκώνονταν σὰ σύννεφο καὶ μπροστά μου δὲν ἔβλεπα νὰ περπατήσω. Κουτσὰ στραβά, φτάνω καὶ δὴ δίπλα, βλέπω τὴν ἀψηλὴ πεζούλα καὶ νοιώθω πὼς βρίσκουμαι κοντὰ στὸν καφενέ.

— Οὔτε λόγος... σάμπως εἰσυνα ξένος !.. τὸν διακρίνει καποιος.

— Λοιπὸν, εἶπα, πῆρε θάρρος. Ὅταν ξαφνου ὁ ἀγέρας δυναμίνει. Ἀκούω πᾶνω στὴν ἀψηλὴ ἀκα-κία, πούναι καὶ πὸ μέσα, κάποιος θόρυβος, σὰ νὰ ξεμπέρδευε κα' ἕνας τὰ κλαριά της.

— Τὴ Φαραωνίτικη σικιά θὰ θίς νὰ πεῖς, δὲν ὑπάρχει ἐκεῖ καμμιὰ ἀκακία. τοῦ παρατηρεῖ τὸ γκαρσόνι.

— Ἀς εἶναι, δὲ μᾶς ἐνδιαφέρει αὐτὸ, προσθέ-τει ἄλλος. Λοιπὸν ;

— Τελος πάντων περίργως ἐγὼ, κάνω νὰ κοι-ταξω πᾶνω καὶ βλέπω ἕνα κλωνάρι νὰ ξεγκλιζε-ται, ἐνῶ—ὦ, τί εἶταν ἐκεῖνο !.. σὰ νὰ τὴ βλέπω—μιά ἀρκούδα πέφτει μαζί του πᾶνω στὸ πεζούλι κι ἀπ' ἐκεῖ μὲς στὸ δρόμο !..

Σύγκορμος ἔτρεμε σὰν τέλειωνε.

— Δι-δὲ σὰς ἔλεγα ἐ-ἐγὼ ;

— Ἀκριβῶς τὸ ἴδιο συνέβηκε καὶ σ' ἕνα ἀξά-δερό μου πού βρίσκεται τώρα στὴ Ρουσία, ξανα-λαβαίνει τὸ λόγο ὁ μπαρμπα Τίλιος.

— Ἐ καὶ σὺ τί ἔκαμες τότε ; τὸν ἐρωτᾷ κά-πως μὲ περιέργεια τὴν ὁ Μῆτρος, ἐνῶ ἔλα του κ' ἔκφραση τοῦ προσώπου καὶ τὸν ὅς τῆς φωνῆς του δίνανε στὸν καθένα νὰ καταλαβῇ πὼς τὸ παρα-δέχτηκε γι' ἀληθινὸ καὶ μάλιστα πὼς ἄρχισε νὰ τὸν κυριεύει καὶ φόβος.

— Ἐγὼ, τί νὰ κάμω ; δὲ μποροῦσα οὔτε νὰ κουνήσω ἀπ' τὸν γρόμμο. Βλέπεις, μούρθε ξαφνικό... κ' ἔπειτα... ἀρκούδα εἶν' αὐτὴ !..

— Δὲν εἶχες κανένα πιστόλι μαζί σου ;

— Εἶχα, μὰ πῶς νὰ τὸ βγάλεις κείνη τὴν ὥρα ;

— Νά, καημένη, κρίμας τὸ μπεῖ σου. Δὲν ἦ-ξερεις νὰ τῆς δώσεις μιὰ δυὸ νὰ τὴν ἀφῆσεις στὸν τόπο ;.. Εἶναι τὴν ἀκόμα ἐκεῖ ;

— Μοῦ φάνηκε πὼς ἔφυγε. Μὰ πὼς ἔφτασα ἔπειτα ὡς ἐδῶ κ' ἐγὼ δὲν ξέρω !..

— Τί νὰ σοὺ κάμω... ἔπρεπε νάμαι 'γὼ στὴ θέση σου καὶ θάβλεπες.

— Ἀκόμα τρέμεις, βλέπω, τοῦ λέει ἄλλος.

— Τρίμω, λέει ;.. δὲν τὸ κουνῶ ἀπόψε ἀπ' ἐδῶ μέσα... ὁ κόσμος νὰ χαλάσει.

— Βρὶ τὸ φοβιτσάρη !.. κ' εἶσαι κι ἄντρας κιό-λας ! τοῦ κρένει ὁ Μῆτρος.

— Ἐ, βίβα λοιπὸν !

— Βίβα καὶ κουράγιο !

★

Τὰ παιχνίδια τᾶφισαν πιά στὴ μέση. Μῆτε τὰβλι, μῆτε πρέφα ἔπαιζαν. Ὅλοι τους νέοι καὶ γέροι κι ὁ καφετζῆς μαζί, σχηματίζουν ἕνα κύκλο καὶ συζητοῦσαν τὸ ἴδιο θέμα, τὴν ἀρκούδα. Ὁ κα-θὴνας τους ἔλεγε καὶ διαφορὰς ἱστορίες καὶ παρα-δόσεις τύφωνα μὲ τὴν ὑπόθεση. Τριμνητοῦρα ἔπιανε κείνον πού ἄκουγε κείνα τὰ φανταστικά, μπορεῖ νὰ πῇ κανεὶς καὶ τερατώδη συμβάντα, πού μὲ σοβα-ρότητα δηγούταν οἱ δυὸ ἡλικιωμένοι, ὁ μπαρμπα Τίλιος κι ὁ Ἀρίστο ἐφέντης.

Αὐτὸ δὲ ἔλειπε. Στὸ τέλος δηλώνουν κ' οἱ δυὸ τους, πὼς λόγω τῆς ἡλικίας των, δὲν τολμοῦσαν νὰ-ρίσουν τὸν καφετζῆ προτοῦ χαράξ' ἡ μέρα. Καὶ πα-ρεκάλεσαν τὸν καφετζῆ νὰ τοὺς ἐτοιμάσει δυὸ κρεβάτια, ὅπως ὅπως, νὰ κοιμηθῶν.

— Ἐσεῖς, παιδιὰ, μπορεῖτε νὰ πάτε στὰ σπί-τια σας. Πιάνετε μαζί σας καὶ κανένα πιστόλι, δὲ σὰς βλαφτεῖ. Ἐ, τί φώναζε κ' ἐμεῖς σὰν εἴ-ματταν νέοι !.. Τίποτα δὲ μὰς φόβιζε.

Αὐτὰ ἔμεινε κείνοι δὲν τάκουγαν. Ὁ φόβος εἶχε-ρίζωνε κατὰ μέσα τους κ' ἔκασ τὸν ἄλλον κοί-ταζε ἀπὸ ντροπὴ καὶ στενοχώρια, ὡς πού οἱ περ-σύτεροι, σὰ μ' ἕνα στόμα ξαναπαρέλαβαν τὴν ἴδια δὴλωση τῶν δυὸ πρώτων.

Ὁ Μῆτρος, ὅμως δὲ, τόλμησε νὰνοῖξει στόμα. Πῶς μποροῦσε νὰ μνηστὶ τοῦ συντρόφους του, ἀφοῦ πρὸ λίγου ἔλαμε τὸ παληκάρι καὶ περιγελοῦσε τὸ δυστυχημένο κείνο νέο, πού ἀκόμα σκουρκο-πιούτανε γιὰ τὸ μεγάλο θάνα πού γλύτωσε ἀπὸ τὰ δόντια καὶ τὰ νύχια τοῦ τρομεροῦ κείνου θηρίου ;

Καὶ σηκώθηκε μὲ τὸ σκοπὸ νὰ φύγει.

Ὅλοι τὸν κοίταξαν μὲ θρασυαὶ. Ὅλοι τοῦ εἶπαν χαρὰ στὴ λιβιντιά του, καὶ τοῦδῶσαν, ἔτσι μὲ τὸ ζῶρι, ἕνα καλὸ πιστόλι καὶ τὸν ἐκατηνύχτι-σαν. Αὐτὸς χαμογέλασε, ἔνοιξε τὴν πόρτα κ' ἔφυγε.

★

Σὲ κάθε του βῆμα σταματοῦσε κι ἀκουρμένον-ταν. Ἐπρίχνε ματιές τριγύρω του, βεβαιονότουν πὼς δὲν εἶταν κίνυνος καὶ προχωροῦσε. Φτάνει στὸ ξεροκισμένο κείνο πεζούλι—γιὰ τὸ νέο καὶ στα-ματᾷ. Θέλει νὰ κουνηθεῖ, μὰ πῶς ; Οἱ λειδωσές του δεβήκανε. Δοκιμάζει νὰ φωνάζει, μὰ δὲν ὀρίζει τὸ στόμα του. Δίχως νὰ τὸ θέλει, τὰ δόντια του τρίζουν. Βλέπει τὴν ἀρκούδα στὸ ἴδιο μέρος ξαπλω-μένη !.. Τοῦ φαίνεται πὼς κουνιέται καὶ πὼς πάει κοντὰ του. Μάζεβει ὅλες του τίς δυνάμεις, γυρίζει πίσω καὶ τὸ βάζει στὰ πόδια. Ζυγώνει στὸν καφενέ καὶ στέκεται. Ὅχι δὲ σκέφτεται δὲν ἔχει νοῦ γι' αὐτὸ τὸ πράμα. Στέκεται γιὰτί κι αὐτὸς δὲν ξέρει. Ἀκόμη κοιτάζει γύρω του. Ἐφνιαζεται λίγο, ση-κώνει τὸ πιστόλι του καὶ τὰδιδάει στὸ μέρος πού πέφτ' ἡ ματιὰ του.

★

Ἡ λάμπα τοῦ καφενέ, πού μόλις ἔσβυσε, ξανα-φώτισε. Ὅλοι τους πούχαν πλαγιαστῇ, σηκώθηκαν μὲ βια, ἀνοῖξαν τὴν πόρτα καὶ πετάχτηκαν ἔξω.

— Ἐδῶ χτύπησε, φωνάζουν, καὶ προχωροῦν πρὸ πέρα.

Ὁ Μῆτρος τοὺς βλέπει, παίρνει κουράγιο καὶ τοὺς φωνάζει. Σ' αὐτὸ κ' ἐκείνοι δὲν ἀμφέβαλλαν.

Ἦξεραν πὼς αὐτὸς τουφέκισε καὶ σκότωσε τὸ ζῳάπι. Ἡ παληκαριά του εἶταν ἀναγνωρισμένη ἀπ' ὅλους. Μὰ δὲν τοὺς ἄφησε νὰ πᾶνε νὰ τὴ δοῦν.

— Εἶναι σκοτάδι, λέει, καὶ κρύο· πρῶτ' σὰν ξη-μερώσει τὴ βλέπουμε.

— Ὅπως τὸ θέλει ὁ καπετάνιος ! ὅλοι τους φώ-ναζαν καὶ κρατώντας τον, ἀπάνου κάτου, ἀγκα-λιά, μπαίνουν στὸν καφενέ.

Ὁ Μῆτρος ὅμως δὲν εἶταν στὰ καλά του. Σὲ-κάθε του ἡμιλία κόμπιαζε καὶ τοῦ προσώπου του τὸ χρῶμα εἶχε ἀλλάξει. Ἐχλώμισε, κιτρίνισε ἀκόμα-πιὸ πολὺ κι ἀπ' τὸ νέο πού πρωτῆτερα κορόιδευε.

— Εἶν' ἀπ' τὴ συγκίνηση, εἶπαν οἱ φίλοι.

— Εἶν' ἀπ' τὸ θυμὸ του, ἄλλοι· πρότερος, πού-τὴ σκότωσε μὲ πιστόλι καὶ δὲν τὴν ξέσκιζε σὲ δυὸ μ' ὀλόγυμα τὰ χέρια του !

Μὰ ὅπως κι ἂν εἶταν, ἡ ἀλήθεια εἶναι πὼς αὐτὸς δὲν εἶταν τώρα σὲ θέση οὔτε δυὸ λόγια νὰ-βγάλει γιὰ τὸ κατόρθωμά του, μὲ ὅλη τὴ μεγάλη-πιθωμὴ πού τοῦ ἔφρασαν κείνοι νὰ τὸν ἀκούσουν.

Μπᾶς καὶ τὸν δέγγασε ; τόλμησε τὸ γκαρ-σόνι νὰ πῇ ψιθυριστὰ μὲ λίγο ἔλειψε νὰ βρεῖ καὶ-τὴ μελὰ του ἀπ' τοὺς ἄλλους γιὰ τὴ βρισιὰ πού-ξαστόμισε.

Βρὲ εἶσαι στὰ καλά σου. Ἐέρεις γὰ παιῶνε-μιλῶς ! Αὐτὸν τὸν τρέμει ἕνας κόσμος ὀλόκληρος, κ' ἕνα ζῳάπι, ἕκ' ἕνα ζῳάπι ! καὶ δὲν θέλα τὸν μυχ-ρίσει ; ..

★

Ὅλοι τους λούφαζαν καὶ τὸν κοίταζαν στάφαι-ρεμένα μάτια του. Μὰ ἡ κατάστασή του ὅλο καὶ χειροτέρεσε. Τρεμούλιαζε ὀλοκαίρετος. Καὶ ἔκπλω-θηκε στὸν καναπέ πύχυν ἐτοιμασε γιὰ κρεβάτι, σκεδὸν ἀναίσθητος !

— Σὲ καλὸ του !.. εἶπαν κ' ἔκαμαν τὸ σταιρό-τους, ὅταν μὲ λύπη τους τὸν εἶδαν νὰ τρέμει σὺ-σωμος, νὰ σφίγγει τὰ δόντια του καὶ νὰ μουγ-κρίζει.

Ὅλοι τὸν κοιταζοῦν γύρω του ἄφωνοι. Δὲν κά-νουνε μῆτε τὸν παραμικρὸ θόρυβο. Μόνο κοιτάζον-τας ὁ ἕνας τὸν ἄλλον καὶ κουνώντας τὸ κεφαλί, φάινονταν σὰ νὰ λέγαν : « Δὲν εἶναι καλὰ ὁ Μῆτρος ; ἀσχημα τὰχοῦμε !.. »

Εἶχαν περᾶσει τὰ μεσάνυχτα, ἀπ' ὅρα. Τὸ-πρῶτό λαλημὰ τοῦ πεινινοῦ ἀκουστήκε, χωρὶς ὅμως-καὶ τὸ σκοτάδι νὰ φωλιάσει.

— ...Νά τὴν... χουμάει... ὅτ' μὲ ξεσκίσει... Μαζὺ μὲ τόσα μισοφκωμένα λόγια τοῦ παραμιλη-τοῦ τοῦ κατάρβωσαν νὰ ξεχωρίσουν,

— Ἀκόμη αὐτὴ βλέπει, εἶπ' ὁ Θανάσης, εἶναι-σωστό, πὼς στὸν ὕπνο του κανένας τὰ βλέπει δλ' ἀναποδα. Ποῖός ξέρει μὴ καὶ δὲν ὤρμησε νὰ τὴν-πνίξει μὲ τὰ χέρια του !

Τώρα πια χάραιε. Ἡ χαραυγὴ σπάζει τὰ φαν-τοπᾶνια τῆς νύχτας καὶ καθαρίζει τὸ δρόμο νὰ-διαβεῖ βασιλίσσα ἡ μερὶ. Μένουν δυὸ τρεῖς τριγύρω-στὸ Μῆτρο νὰ τὴν πονέχουν κ' οἱ ἄλλοι μ' ὀδηγο-τὴν Παναγιώτη, τὸ νέο πού τὴν πρωτοείδε, βγαί-νουν νὰ ἰδοῦν τὴ σκοτωμένη. Φάχουν στὸ μέρος-πού ἄκουσαν τὴν πιστολιά... μὰ τίποτα. Μιά σφαῖρα-εἶχε κομματιασῇ... ἕνα πιθᾶρι πού ἀναπαύετανε στὸ-ρίζκορμος ἑνὸς δέντρου. Προχωροῦν πρὸ πέρα. Καὶ-σὺρριζα στὸ πεζούλι κι ἀποκατοῦ στὴ Φαραωνίτικη-σικιά, ἀκριβῶς στὸ μέρος πού ὁ ὀδηγὸς τοὺς τὴν-εἶδε, σὰν εἶτανε σκοτάδι, βρίσκουν ἕνα τσουβάκι γε-μάτο νταρὶ ἀκαθαρίστο, ἐνῶ τὸ ξαγκλισμένο κλω-νάρι κρεμιότανε ἀπὸ τὴ φλούδα τοῦ ἀκόμα. Τὸ

είχαν απιθώσσει καὶ ἀπάνου ἀπὸ νωρὲς ὁ καφετζής. Κι ἀπὸ τὸ βάρος του, ἔσω: κι ἀπὸ κεῖνο τὸ τρελλὸ ἀγερομεθύσι τῆς νύχτας, ἔπεσε. — Τί φρίκη!... κ' ἔσπασε καὶ τὸ κλωνάρι! — Πῶς κρίνεται!...

Assiut, Δεκέβρης τοῦ 908.

ΠΗΛΙΟΣ ΖΑΓΡΑΣ

Η ΚΟΙΝΗ ΓΝΩΜΗ

ΤΑ ΜΙΣΤΡΙΩΤΕΙΑ

Φίλε Νουμά,

Τὴν προπερασμένη Κυριακὴ στὴ μεγάλη αἴθουσα τοῦ Πανεπιστημίου διαβάστηκαν τάποτελέσματα τοῦ φετεινοῦ «Σεβαστοφυλακίου διαγωνισμοῦ». Βίσηγητὴς εἶχαν — τὸ ξέρετε, περιττὸ νὰ σὰς τὸ πῶ — ὁ κ. Μιστριώτης!

Ὅποιοι δὲ βρέθηκαν στὴν τελετὴ αὐτὴ ἔχασε πολὺ. Θὰ ἔβλεπε τὸ κ. Μιστριώτη ἀπάνω στὴν ἑδρὰ νὰ καμκρώνη πᾶν τὴν ἀρχαίαν Δίαν καὶ σὺν ἄλλων Ὀλύμπιου καὶ νεφεληγερέτη κτλ... νὰ σκορπᾷ ἀστροπελέκια καὶ φουβερὲς βροντὲς ἐναντίον τῶν ἀπακισίων δημοτικιστῶν. Ἀστράψε καὶ βρόντησε ὁ αἰδεδῶδης ἰθνηκὸς γλωσσοφυλάξ καὶ ἐπέστη ἡ Γῆ — τὸ πάτωμα τῆς σάλας — καὶ τὸ παραπέτασμα ἐσχίσθη καὶ βροχὴ ἀπὸ τῶν μαύρων νεφῶν τούρναντο μᾶς περιέλουσε. Καὶ ἀνατινάχτηκα στὴ φοβερὴ αὐτὴ σκηνή, ἀπὸ φόβου μεγάλου, καὶ λίγο ἔλειψε νὰ ὀρμιστῶ πίστη στὸν Ἀρχιφύλακα τῶν γλωσσικῶν λειψιδίων, ὅχι γιὰ τίποτε ἄλλο, μόνο γιὰτὶ μπόρουν νὰ μὲ σκοτώσουν ὅλοι τοὺς ἐκεῖ μέσα ἂν ἀρνιόμουν. Μοῦ φάνηκε σὰ μυστικὴ συνεδρίαση Μασονίας. Συνῆρθε ὅμως πολὺ γρήγορα, γιὰτὶ ὁ σεισμὸς ἐκείνος εἶχαν ὁ θόρυβος ποὺ ἔκαναν οἱ κορέκτες, καὶ τὸ σκίσιμο τῶν παραπετασμάτων ἔγινε γιὰτὶ ὁ κλητήρας τοῦ Πανεπιστημίου τὴν ὥρα ἐκείνη εὑρε τις κουρτίνες κι ἀνοίξε τὰ παράθυρα νὰ καθαριστῇ ἡ ἀτμόσφαιρα τῶν καθαρεοσιάνων, ποὺ ἐμολύνθηκε ἀπὸ τὰς ὕβρεις κατὰ τῶν μαλλιαρῶν. Ὡ! καὶ ἡ βροχὴ ἐκείνη εἶταν — φεῖ! — προῖον ἀπακισίου φταρνίσματος τοῦ σεβαστοῦ διευθυντῆ τῆς Ἑθνικῆς Γλωσσοφυλακίας! Ὑστερα ἀπὸ τὴ φοβερὴ αὐτὴ σκηνή, ἐδοκίμασα ἂν μυλῶμαι μπροστὶ τῇ θειᾷ ὕψει ἀπὸ ἀστροπελέκια — μὰ δυστυχία μου — ἐμωσκοβολοῦσε ἡ ἀτμόσφαιρα κολώνων· εἶταν, βλέπεις, τόσες κυρίες καὶ ντεμουαζέλες... ἐκ τῆς σχολῆς τῶν δοκίμων τῆς Γλωσσοφυλακίας, φαίνεται! Ἐπικαλέστηκε πάλι τὴν ἀρχαιότητα. Ἀκρόπολη καὶ Παρθενῶνα, Σοφοκλῆ καὶ Εὐρυπίδην· ἐβομβάρδισε τὸν Ψυχάρη, τὸν Κρουμπάχερ κτλ. καὶ ἡ παράσταση τελείωσε μὲ χειροκροτήματα...

Τώρα θὰ μοῦ πῆτε, δὲ σὰς εἶπα τίποτα· ἔχετε δίκιο. Γί θέλετε νὰ σὰς πῶ, ἀφοῦ προσπαθῶ νὰ σὰς περιγράψω ἕνα μεγάλο τίποτα!.. Τελειώνω κ' ἐγὼ τὸ τίποτέ μου μὲ χειροκροτήματα...

Με πολλὴ ἀγάπη
δικός σου
Τ. ΕΛΛΗΘΟΣ

ΓΡΑΜΜΑ ΠΟΙΗΤΗ

Σμύρνη, 19 Μαρτίου 1909.

Φίλε «Νουμά»,

Τετράστιχα ἀπὸ τὴ συλλογὴ μου «Ἀνοιχτὰ μυστικά» δημοσιεύθηκαν πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν «Παγὰν λαλέουσαν» τοῦ φίλου κ. Νιρβάνου, μὲ τὸν τίτλο «Ἀπ' τὰ παράθυρά μου» στὰ «Παναθηναϊκά» τῆς 31 τοῦ 106ρίου 1904, καθὼς καὶ στίς ἐντόπιες ἐφημερίδες. Μὰ καὶ διαφορετικὰ ἂν εἶτανε τὰ ἐπιγραμματικὰ τετράστιχα τοῦ κ. Νιρβάνου θὰ μοῦ κινοῦσαν πάντα τὴν προσοχή μου.

Δικός σου
ΑΛΕΚΟΣ ΦΩΤΙΑΔΗΣ

ΜΕ ΜΙΑΝ ΔΡΑΧΜΗΝ ΚΕΡΔΟΣ 100.000!

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΣΤΟΛΟΥ ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἐκαστον γραμματίον ἰσχύον διὰ τὴν κλήρωσιν 26 (9 Μαΐου) Ἀπρι-
λίου 1909 τιμᾶται ἀντὶ μιᾶς δραχμῆς.

ΚΕΡΔΗ ΕΚΑΣΤΗΣ ΚΛΗΡΩΣΕΩΣ:

ΜΕΓΑ ΚΕΡΔΟΣ	ἐκ δραχ.	100,000
1 Κέρδος	»	23,000
1 Κέρδος	»	10,000
3 Κέρδη	»	3,000
3 Κέρδη	»	1,000
418 Κέρδη	»	100
337 Κέρδη	»	50

1000 ἐν ὅλῳ κέρδη ἀξίας δραχμῶν..... 223,000

Γραμματία πωλοῦνται. Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Γραφεῖας, εἰς τοὺς σταθ-
μάρχας καὶ στασιάρχους τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰ πρακτορεῖα τῶν ἐφημερίδων πρὸς
δραχ. μιᾶν ἑκαστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μιᾶν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.
Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθυντέον εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ Ἑθνικοῦ Στόλου καὶ τῶν
ἀρχαιοτήτων, ὑπουργεῖον Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ διευθύνων τμηματάρχης
Γ. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Ν. Π. ΕΛΕΥΘΕΡΙΔΟΥ, δικηγόρου, ΑΝΑΤΟ-
ΔΙΚΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ τόμος πρῶτος. Τὰ προνόμια
τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου ἐπὶ ἱστορικῇ,
θρησκευτικῇ, πολιτικῇ καὶ νομικῇ ἐποπῶν κρι-
νόμηναι καὶ ἡ κατ' αὐτὰ πολιτικὴ καὶ νομικὴ καὶ
θρησκευτικὴ κατάστασις τῶν ἐν Τουρκίᾳ Χρι-
στιανῶν. Ἐν Σμύρνῃ 1909.

Μία ἀπὸ τίς ἐπιστημονικὰς αὐτὰς μελέτας τοῦ
κ. Ἐλευθεριδοῦ δημοσιεύθηκε στὴν ἐπιφυλλίδα τῆς
«Ν. Ἡμέρας» τῆς Τριγέστης κ' ἔκαμε μεγάλη αἰ-
σθηση, καθὼς τὸ μοιόγησε ἡ ἰδία φημερίδα, εὐ-
μόνον καὶ ἂν τὸ Ἑλληνικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς Εὐ-
ρωπαϊκοὺς ἐπιστημονικοὺς κύκλους, εἰδικῶς, πρὸς
χάριν τῆς μελέτης; ἀναζητήσαντας τὴν «Ν. Ἡμέ-
ραν». Τρεῖς μελέτες δημοσιεύονται στὸν πρῶτο
τόμο. Μελέτη Α' — Ὁ Ἰερός νόμος. Μελέτη Β' —
Τὸ ἔργον τοῦ Πορθητοῦ, καὶ Μελέτη Γ' — Τὸ ζή-
τημα τῶν προνομίων. Ὁ τόμος ἀποτελεῖται ἀπὸ
276 σελίδας καὶ θὰ ἐχτιμηθῇ πολὺ ἀπὸ τοὺς ἐπι-
στήμονες ποὺ διαφέρουνται γι' αὐτὰ τὰ ζητήματα.

Ο.ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

Τὸ Γαλλικὸ Ὑπουργεῖον τῆς Παιδείας ἔ-
δωκε στὸ ποιητὴ Σωτῆρη Σκίπη τὸ παράση-
μο «Palme Académique» γιὰ τὴν ἀφιέρω-
ση ποῦκαμε τῆς «Μεγάλης Ἀῤρας» του στὴ
Γαλλία.

— Στὴν ἀρχαιολογικὴ ἐφημερίδα τοῦ κ. Πῶπ δημο-
σιεύονται τώρα καὶ λίγο καιρὸ μερικὰ ἀνέκδοτα ἐπιγράμ-
ματα τοῦ ἀρχαίου ποιητῆ Ι. Μαρίνου, μὲ τὸν τίτλο «Μι-
κρὰ τραγούδια». Δὲ μοιάζουν καθόλου μὲ τὰ «Πλεῖστα τρα-
γούδια» (ἄλλο ἀρχαιολογικὸ εὑρημα κι αὐτὸ) ποὺ δημο-
σιεύονται στὴν «Ἑστία».

— Γιομάτα δροσιὰ κι ὁμορφιὰ καὶ λεβεντιά τὰ «Γράμ-
ματα ταξιδιωτῆ» ποὺ δημοσιεύονται στὴν «Ἀκρόπολη». Ἡ
πέννα τοῦ Γαβρηλίδου δὲ θὰ νὰ γνωρίσει ποτὶ τὰ γε-
ρατειά.

— Ἦρθε πάλι ἀπὸ τὴν Ἀγγλία ὁ κ. Πλάτ. Δρακού-
λης καὶ μερικὰς ἐφημερίδας μᾶς πῆρανε τοῦτάς μας μὲ τὸ
ἄσσοφ τῆς Ὁξφόρδης γιὰτὶ νὰ μᾶς λένε καὶ τὸ γιὰτί.
Ἐκαμε καὶ μιὰ διάλεξη στὸν «Παρνασσό», μὰ οὔτε καὶ τὰ
κατάφερε νὰ μᾶς δειξῇ τὴ σοφία του. Μήπως τὴν ἄρσε
στὴν Ἀγγλία γιὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν τελωνίσουνε στὸν Παι-
ραϊά;

— Κίποτε ἡ «Πατρίς» χάλασε τὸν κόσμο γιὰτὶ μερι-
κὰς ἐφημερίδες δημοσιεύσανε καθέκαστα οἰκογενειακὰ γιὰ
τὴν ὑπόθεσιν Χαλιούλια, καὶ ἐξαργυριάστηκε γιὰ τὴν ἀ-
μοιρὴ τὴν ἡθικὴ καὶ μᾶς εἶπε πῶς ξεπέφτει ὁ τύπος ὁ-

ταν κι ἂν. Καὶ τώρα, ὅσον ἀφεντὰ τῆς, ξεχνόντα: ὅλ' αὐτὰ,
ἀπλῶναι στίς στήλες τῆς με σχολήσια ἀδιαντροπία ὅλα
τάπλута τῆς οἰκογενειακῆς Τρύφου.

— Πόσο δίκιο εἶχε ὁ «Σύλλογος τῶν Ἑμπόρων» σὰ
συγκρίσανε προχθὲς τίς Ἀθηναϊκὰς ἐφημερίδας, «διὰ τὴν
θεωμάσαν ὄντως ἐξέλιξιν καὶ ζηλευτὴν πρόδον» τους —
ποῦ νὰ μὴ βλασφημῇ!

— Τὴν περασμένη Τετάρτῃ παίχτηκε στὸ Sporting
Club τῆς Σμύρνης ἀπὸ τὸ θέατρο τῆς κ. Κυβέλης τὸ μονό-
πραχτοδραματάκι τοῦ Ταγκόπουλου «Στὴν ὁδόπορτα».

ΝΙΚΟΣ ΣΑΝΤΟΡΙΝΑΙΟΣ

ΑΓΡΙΟΛΟΥΛΟΥΔΑ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Τυπώνονται σὲ βιβλίον

Τιμὴ ὀρ. 1,50

Ὅποιοι θέλει ἂς γράφει στὸ «Νουμά».

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Αἰμ. Στεφ. στὸ Βατοῦμ. Τὴ συντρομὴ τὴ λάβαμε.
Ὅταν τυπωθῇ ἡ εἰκόνα, θὰ στείλουμε τὰ φύλλα. — κ. Κ.
Β. στὴν Ἀμαλιάδα. Λάβαμε τὴ συντρομὴ. — κ. Μ. Σαρ.
στὴ Μάκρη. Στέλνουμε τὸ φύλλον. Γράψε μας. — κ. Ἰα.
Ἐρ. βάν. Λέν. στὸ Ἀμστερνταμ. Τὰ φύλλα τὰ στείλαμε.
Ἄ χαθήκανε, γράψε μας νὰν τὰ ξαναστεύσουμε. — κ. Γ.
Δ. Π. Στάλλο φύλλον ὅχους τὴν ἀπάντησιν σὲ ὅσα μᾶς
ρωτᾷς. — κ. Χαρημὶδὴ στὴν Κέρκυρα. Καλοῦσαικο μὰ πα-
ραπολὺ ἀπλωμένο. — κ. Σ. Τὸ κατατόπι τοῦ Ρήγα Γαδῶφ
εἶναι: «Γραφεῖα Νουμά—Ἀθήνα». — κ. Κ. Μολ. Frei-
burr. Λάβαμε τὴ συντρομὴ κ' εὐχαριστοῦμε. — κ. Α.
Gomme. Λάβαμε τὴ συντρομὴ καὶ στέλνουμε τὸ φύλλον.

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

τὸ γραφεῖο (δρόμος Ζήνωνος 2) πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ τ'
ἕνα καὶ 1,25 φρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικόν, τὰκόλουθα βιβλία
τοῦ ΨΥΧΑΡΗ «Τὸνεῖρο τοῦ Γιαννίρη» — τοῦ ΠΑΛΛΗ
«Ἡλὸς καὶ Φεγγάρι» — τοῦ ΦΩΤΙΑΔΗ «Τὸ γλωσσικὸ ζή-
τημα καὶ ἡ Ἐκπαιδευτικὴ μετ' ἀναγέννησιν» — τοῦ ΕΦΤΑ-
ΛΙΩΤΗ «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης», «Μαζώχτρα καὶ Βρου-
κόλακας» καὶ «Νησιώτικες Ἱστορίες» — τοῦ Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΔΗ
«Οἱ σκίτες μου» — τοῦ ΠΑΝΤΕΛΗ ΧΟΡΝ «τὸ Ἀνεχτίμητος»
(δρᾶμα) — τοῦ ΗΛΙΑ ΣΤΑΥΡΟΥ «Θρησκεία καὶ Πατρίδα»
— τοῦ ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τὰ Παλιὰ καὶ τὰ Καινούρια» — τοῦ
Γ. ΑΒΑΖΟΥ «Ἡ ματιά» — τοῦ Δ. Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ
«Ζωντανοὶ καὶ πεθῆμενοι» καὶ «Ὁ Ἀσώτος» (δρᾶματα) —
τοῦ ΛΟΓΓΟΥ «Ἀλένης καὶ Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερῆς) —
τοῦ ΕΥΡΥΠΙΔΗ «Ἡ Μήδεια» (μεταφρ. Περγικίτης) — τοῦ
ΣΟΦΟΚΛΗ «Ὁ Αἴας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σίδερη).

Ἡ ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν Ἀλέξ. Πάλλη δρ.
2 καὶ φρ. γρ. 2 1/2 γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.
Ὁ ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ τῆς κ. Ἀλεξάν-
δρου Παπαδόπουλου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 καὶ φρ. γρ. 2,
γιὰ τὸ ἐξωτερικόν.